

отъ желание да ме поздравятъ така, както ги е научила баба имъ. После се спуснаха и се покатериха по гърба на баща си, който се бѣше присвилъ на хасъра до мене. Баба Вела намѣри това за неприлично и ги смѣмри. Децата се спогледаха. Тѣ като че ли си казаха съ очи нѣщо и се спуснаха върху котката, която лежеше край огнището.

— Мирно де! — скара имъ се пакъ баба имъ. — Отъ васъ човѣкъ не може да си чуе думата. Хайде идете пуснете агънцата отъ плѣвнята на припѣкъ и си поиграйте. Децата сякашъ това и чакаха. Тѣ захлопнаха вратата и пискливитѣ имъ гласчета заглѣхнаха нѣйде задъ кѣщата.

— Тежко, синко, тежко се гледа този пепелчукъ. Булката, Богъ да я прости...

Баба Вела не довърши. Сълзи напълниха очитѣ ѝ.

— Господева воля, — казахъ азъ.

И за да прекъсна тѣжния разговоръ, излѣзохъ да нагледамъ коня си. Следъ мене излѣзе и дѣдо Кждрю. Той се завъртѣ около купата, наскуба малко сѣно и го разстла предъ Дорча — моя конь — които още не бѣше доялъ сложеното му по-рано. Сладъкъ дѣхъ се разнесе отъ сухото, но все още зелено сѣно. Този дѣхъ неволно ми напомни за просторнитѣ дѣдо Кждрюви ливади. И тѣй силно ми се прищѣ да се поразходя изъ тѣхъ, че азъ веднага съобщихъ на дѣдо Кждрю желанието си. Той кимна глава въ знакъ на съгласие, поучи ме отъ кѣде да мина и ме изпрати.

* * *

Върнахъ се късно. Дѣдо Кждрю ме чакаше, седналъ на хасъра до огнището, и спокойно пушеше джбовата си луличка. Той ме посрещна съ усмивка и ме попита, кѣде се забавихъ. А баба Вела грабна и сложи паралията. Децата скочиха. Баба имъ забележи, че докато се не прекади, не бива да се пипа нищо отъ софрата и начена да насипва гостбитѣ. Въ два калайдисани сахана тя скупчи зельови сѣрми съ болгаръ, а въ други два — кокоша яхния. После бръкна съ голѣма дървена лъжица въ окаденото гърне до огнището и насипа въ две шарени паници хошафъ. Тѣхъ тя постави откъмъ моята и дѣдо Кждрюва страна. Види се, побоя се да ги остави предъ децата, да не би нѣкое да загреби преди кадидбата. Следъ това отхлупи връшника и извади изъ огнището тава съ бани-